

Saskia Schenning: ‘Wat moet ik weten, wat kan ik laten gaan?’

Aan het begin van haar loopbaan in het onderwijs heeft Saskia Schenning, onze voorzitter van College van Bestuur, een poosje als docent Nederlands op het Albeda College gewerkt. “Dat vond ik best pittig. Zonder adempauze ben je als docent voortdurend het middelpunt, het gaat steeds over jou. Doe ik het wel goed? Jouw persoon wordt non-stop gespiegeld in de reacties van je omgeving. Op de school waar ik werkte, had ik als docent bovendien geen eigen plek waar je even kon zitten om te werken of te printen. Door die ervaring heb ik veel respect voor onderwijsgeevenden gekregen.”

Het past niet zo bij Saskia dat het steeds om haar gaat. Meer dan eens heeft ze gedurende een overleg gezegd ‘ik ben er voor jullie’. Nu, omringd door weelderig groen op het zonovergoten terras van het restaurant Op Hodenpijl licht ze toe: “Leerkrachten zeggen weleens tegen me ‘jij hebt het pas druk’. Maar dat zie ik toch anders. In plaats van 30 kinderen heb ik 30 scholen onder me. Natuurlijk is er op een bepaalde manier sprake van dezelfde mechaniek: hoe geef ik ruimte, hoe overbrug ik afstand en waar kan ik

daadwerkelijk aan bijdragen? Maar om een groep van 30 leerlingen te leiden, vind ik al met al toch echt van een andere orde. In mijn ogen is dat veel zwaarder.”

‘Wat is er nodig om te groeien?’

Als bestuurder laat Saskia zich kennen als iemand die open en direct is. Ze zoekt die openheid ook bij de ander: “De vraag die me vaak bezighoudt, is ‘hoe weet je nou echt wat er aan de hand is?’ Ik zoek steeds naar de balans tussen wat moet ik weten en wat kan ik laten gaan? Dat vraagt om wederzijds vertrouwen en daar past poppenkast spelen niet bij. Mijn rode draad is, hoe blijven leerkrachten in beweging?” Dit laatste is kenmerkend voor Saskia’s drijfveer. Immers, dit was ook het onderwerp waarop zij in NT2 (Nederlands als Tweede Taal) promoveerde: hoe leren we, wat is er nodig om te groeien? Het scheppen van de voorwaarden waaronder mensen gestimuleerd worden, ziet ze als haar corebusiness.

‘Wanneer is het echt goed?’

Dit is haar derde schooljaar: “In de basis staan we er als Laurentius Stichting goed voor. Maar ik wil ook wel graag weten wat onze graadmeter is: wanneer is het echt goed? Daar hoef ik niet onmiddellijk een antwoord op, ik hou van een organische manier van werken. Toen we begonnen met wat we toen nog het Strategisch Beleidsplan noemde (nu heet het ‘Op weg naar 2023’, red.) vroeg ik wie mee wilde doen met de werkgroep. Er meldde zich spontaan 20 betrokken mensen. Daar was ik echt heel verrast over en blij mee. Vandaar uit zijn we gaan werken en het breidde zich uit als een olievlek, iedereen werd uitgenodigd zijn of haar zegje te doen. Ik zie hier hoe de kracht van onze kernwaarde ‘samen’ werkt.”

Yoga en kunst

Op gezette tijden moet Saskia, als dit even mogelijk is, denktijd en –ruimte inbouwen. Dat lukt uiteraard niet altijd. Maar haar yogales op de zaterdagochtend pakt niemand haar af: “Even indalen in het lichaam of klinkt dat zweverig?” zegt ze lacherig. Samen met haar man Rob en hun drie kinderen reizen ze deze zomer door Marokko waar Saskia een slordige 30 jaar geleden zelf als student op vakantie was. Er volgt een kleurrijke schildering van oranje zandheuvels en verzonken huizen: “Ik word geïnspireerd door moderne kunst (kijk eens in haar werkkamer, tip van red.) en door de natuur. Kijk nou toch eens, hoe rustgevend en prachtig het hier is!”

